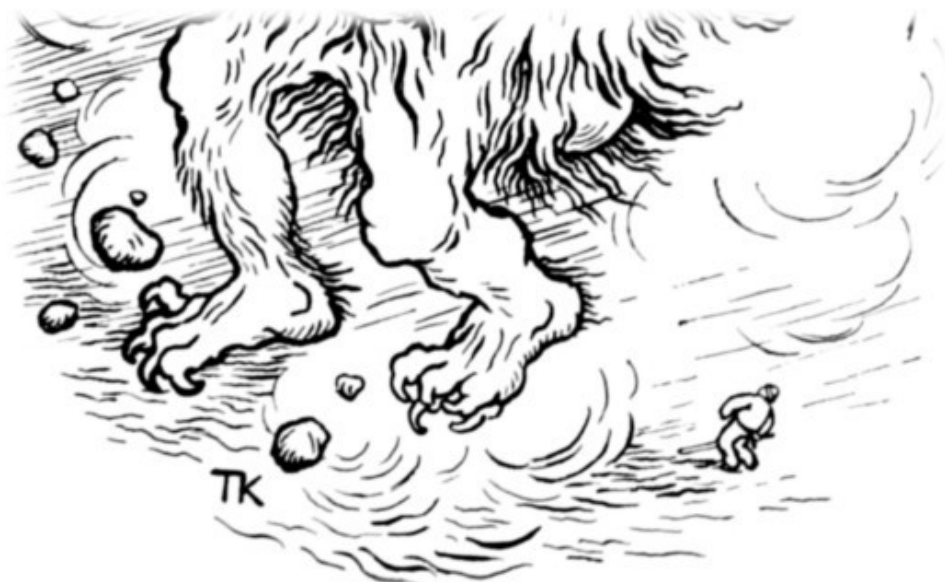

Eventyr For Alle

Lillekort

Asbjørnsen & Moe

Lillekort

Det var en gang et par fattige folk. De bodde i en ussel stue, der det ikke var annet enn svarte fattigdommen, så de hverken hadde å bite eller brenne. Men hadde de nesten ingenting av annet, så hadde de en ren Guds velsignelse av barn, og med hvert år fikk de ett mere. Nå kunne de igjen vente seg ett. Det var mannen ikke mye glad i. Han gikk støtt og grein og gav vondt fra seg, og sa at én gang syntes han det kunne være nok av de Guds gaver. Og da tiden kom at kona skulle få barnet, gikk han til skogs etter ved, for han ville ikke se den nye skrålhalsen. Han fikk tidsnok høre ham når han skrek etter mat, sa han.

Da mannen vel hadde gått, fikk kona et vakkert guttebarn, og straks han var kommet til verden, så han seg om i stua.

«Å kjære mor», sa han, «gi meg noen gamle klær etter brødrene mine og et par dagers niste, så vil jeg ut i verden og friste lykken. Du har barn nok likevel, ser jeg.»

«Bære meg for deg, sønn min», sa mora, «du er altfor liten ennå, det er ingen råd.»

Men guttungen ble ved sitt, og tigget og bad så lenge, til mora måtte la ham få noen gamle filler og litt niste i et knytte, og så gikk han nokså glad og optimistisk ut i verden.

Men aldri før hadde han gått, så fikk kona en gutt til. Han så seg også omkring, og sa: «Å, kjære mor, gi meg noen gamle klær etter brødrene mine og et par dagers niste, så vil jeg ut i verden og finne igjen tvillingbror min. Du har barn nok likevel, du.»

«Bære meg for deg, du er altfor liten, din stakkar», sa kona. «Det er ingen råd.»

Men det hjalp ikke, guttungen tigget og bad så lenge, til

han fikk noen gamle filler og et knytte med niste, og så ruslet han nokså modig ut i verden og skulle finne igjen tvillingbroren.

Da nå den yngste hadde gått en stund, fikk han se bror sin et stykke fremmenfor seg. Han ropte til ham og bad ham stanse: «Vent du», sa han. «Du legger i vei som du hadde betaling for det, men du burde ha sett den yngste bror din også før du dro ut i verden.» Den eldste stanset da og så seg tilbake, og da nå den yngste hadde kommet etter, og hadde fortalt hvordan det hang sammen, at han kunne være bror hans, sa han videre: «Men la oss sette oss ned, og se etter hva hu mor har gitt oss med til niste», og det gjorde de.

Da de hadde gått et stykke, kom de til en bekk som fløt igjennom en grønn eng, og der sa den yngste at de burde gi hverandre navn: «Siden vi måtte skynde oss, så det ikke ble tid til å gjøre det hjemme, så får vi gjøre det her», sa han.

«Hva vil du hete da?» spurte den eldste.

«Jeg vil hete Lillekort», svarte den andre. «Og du, hva vil du kalles?»

«Jeg vil hete kong Lavring», svarte den eldste.

Ja, de døpte hverandre, og så gikk de videre. Men da de hadde gått en stund, kom de til en korsvei, og der ble de enige om å skilles og ta på hver sin hånd. Det gjorde de, men ikke før hadde de gått en liten stund, så møttes de igjen. De skiltes på nytt og tok hver sin vei, men om en liten stund gikk det like ens. De møttes igjen før de visste av det, og slik gikk det også tredje gangen. Da gjorde de den avtalen at de skulle gå til hver sin kant, den ene i øst og den andre i vest.

«Men kommer du en gang riktig i nød og ulykke», sa den eldste, «så rop tre ganger på meg, så skal jeg komme og hjelpe deg. Men du må ikke rope på meg før du er i din

ytterste nød!»

«Det blir vel ikke så hastig vi sees da», sa Lillekort.

Så sa de hverandre farvel, og Lillekort gikk mot øst og kong Lavring mot vest.

Da nå Lillekort hadde gått en stund alene, møtte han ei gammel, gammel krokrygga kjerring som bare hadde ett øye. Det snappet Lillekort.

«Au, au!» ropte kjerringa. «Hvor ble det av øyet mitt?»

«Hva gir du meg om du får et øye?» sa Lillekort.

«Jeg gir deg et sverd som er slik at det kan overvinne en hel krigsmakt, om den var aldri så stor», svarte kjerringa.

«Ja, kom med det», sa Lillekort.

Kjerringa gav ham sverdet, og så fikk hun igjen øyet sitt.

Så gikk Lillekort videre, og da han hadde gått en stund, møtte han igjen ei gammel,

gammel krokrygga kjerring, som bare hadde ett øye. Det stjal Lillekort før hun visste av det.

«Au, au! Hvor ble det av øyet mitt?» ropte kjerringa.

«Hva gir du meg om du får et øye?» sa Lillekort.

«Jeg gir deg et skip som kan gå ferskt vann og salt vann, berg og dype daler», svarte kjerringa.

«Ja, kom med det», sa Lillekort.

Kjerringa gav ham et ørlite skip, som ikke var større enn at han stakk det i lomma. Så fikk hun øyet sitt igjen, og de gikk hver sin vei.

Da han hadde vandret en lang stund, møtte han for tredje gang ei gammel, gammel krokrygga kjerring som bare hadde ett øye. Det stjal Lillekort igjen, og da kjerringa skreik og bar seg ille, og spurte hvor det hadde blitt av øyet hennes, sa Lillekort:

«Hva gir du meg om du får et øye?»

«Jeg gir deg den kunsten å brygge hundre lester malt i ett brygg», sa kjerringa.

Ja, for den kunsten fikk kjerringa øyet sitt igjen, og de tok hver sin vei.

Men da Lillekort hadde gått et lite stykke, syntes han det kunne være verdt å prøve skipet. Så tok han det opp av lomma og satte først en fot i det og siden den andre, og aldri før hadde han steget opp i det med det ene beinet, så ble skipet mye større, og da han så steg oppi med det andre, ble det så stort som skipene som går på sjøen.

Så sa Lillekort: «Gå nå ferskt vann og salt vann, berg og dype daler, og stans ikke før du kommer til kongens gård!»

Og straks fór skipet av sted så fort som fuglen i lufta, til det kom litt nedenfor kongsgården, der stanset det. I vinduene på kongsgården hadde de stått og sett Lillekort komme seilende, og alle sammen ble de så forundret at de løp ned og skulle se hva det var for en som kom farende i lufta på et skip. Men mens de løp ned fra kongsgården, hadde Lillekort steget ut av skipet sitt og putta det i lomma igjen; for straks han steg ut av det, ble det så lite som da han fikk det av den gamle kjerringa. De fra kongsgården så ikke annet enn en liten fillete gutt som stod nede ved stranda. Kongen spurte hvor han var fra, men det sa gutten at han

ikke visste. Ikke visste han hvordan han hadde kommet der heller, men han bad så inderlig vakkert om å få tjeneste på kongsgården. Var det ikke annet å gjøre for ham, kunne han bære ved og vann for kokkejenta, sa han. Og det skulle han da få lov til.

Da Lillekort kom opp på kongsgården, så han at alt var kledd med svart der, utvendig og innvendig, både vegger og tak. Han spurte da kokkejenta hva *det* skulle være til.

«Jo, det skal jeg si deg», svarte hun. «Kongsdattera er for lang tid siden bortlovet til tre troll, og neste torsdags kveld skal det ene komme og hente henne. Ridder Rød har nok sagt seg god for å frelse henne, men tro om han er kar til det. Og så kan du vel vite at her er sorg og stur.»

Da torsdagskvelden kom, fulgte Ridder Rød prinsessa ned til stranda – for der skulle hun møte trollet, og så skulle han da bli der nede og passe på henne. Men han gjorde nok ikke trollet store skaden, skal jeg tro, for aldri så snart hadde prinsessa satt seg på strandkanten, før Ridder Rød klatret opp i et stort tre som stod der og gjemte seg det beste han kunne mellom grenene. Prinsessa gråt og bad så hjertelig at han ikke måtte gå fra henne, men Ridder Rød brydde seg ikke om *det* han:

«Det er bedre at én mister livet enn to», sa Ridder Rød.

Imens bad Lillekort kokkejenta så vakkert om han kunne få lov å gå ned til stranda litt.

«Å, hva vil du der da?» sa kokkejenta. «Du har ikke noe der å gjøre.»

«Å jo, kjære vene, la meg få gå», sa Lillekort. «Jeg vil så gjerne ned dit og more meg litt med de andre guttene, jeg også.»

«Ja ja, gå da», sa kokkejenta. «Men la meg se du ikke blir der lenger enn til kveldsgryta skal henges på og steika skal

settes på spett, og ta så med deg et dyktig favn ved inn her på kjøkkenet igjen.»

Ja, det lovte Lillekort, og løp ned til stranda.

Med det samme han kom dit kongsdattera satt, kom trollet farende så det suste og bruste om det. Det var så stort og digert at det var fælt, og fem hoder hadde det.

«Ild!»

skrek trollet.

«Ild igjen!»

sa Lillekort.

«Kan du fekte?» ropte trollet.

«Kan jeg ikke, så kan jeg lære», sa Lillekort.

Så slo trollet etter ham med ei stor tykk jernstang han hadde i neven, så

jordspruten stod fem alen til vær.

«Tvi!» sa Lillekort. «Det var noe det også! Nå skal du se et hugg av meg!»

Så grep han sverdet han hadde fått av den gamle krokryggete kjerringa, og hugget til trollet så alle fem hodene tok bortover sanden.

Da prinsessa så hun var frelst, var hun så glad at hun ikke visste hvordan hun skulle bære seg at, hun både hoppet og

danset.

«Sov nå en liten stund på fanget mitt», sa hun til Lillekort, og mens han lå der dro hun en gullkledning på ham.

Men nå varte det ikke lenge før Ridder Rød krabbet ned igjen av treet, da han så det ikke mere var noen fare på ferde. Kongsdattera truet han så lenge, til hun måtte love at hun skulle fortelle *han* hadde frelst henne, for hvis hun ikke sa det så ville han la livet av henne. Så tok han lungen og tungen ut av trollet og la i lommeørkleet sitt, og leide så prinsessa tilbake til kongsgården. Og var det ikke blitt gjort ære på ham før, så ble det da nå. Kongen visste ikke hva han skulle finne på til heder for ham, og alltid satt han på høyre siden av kongen ved bordet.

Lillekort han gikk først ut på trollskipet og tok med seg en hel mengde gull- og sølvbånd og andre gilde ting, og så pilte han tilbake til kongsgården. Da kokkejenta fikk se alt gullet og sølvet ble hun rent redd, og spurte: «Men kjære vene deg Lillekort, hvor har du fått alt dette fra?» For hun var nok redd han ikke skulle ha fått det på riktig måte.

«Å», svarte Lillekort, «jeg var hjemme litt, og der hadde disse båndene falt av noen spann, og så tok jeg dem med til deg, jeg.»

Ja, da kokkejenta hørte de var til henne, spurte hun ikke videre om den tingen. Hun takket Lillekort, og alt var godt og vel igjen.

Den andre torsdagskvelden gikk det like ens. Alle var i sorg og stur, men Ridder Rød sa at hadde han kunnet frelse kongsdattera fra ett troll, så kunne han alltid frelse henne fra ett til, og leide henne ned til stranda. Men han gjorde nok ikke det trollet store skaden heller, han. For da tiden kom at de kunne vente trollet, sa han likesom siste gang: «Det er bedre én mister livet enn to», og klatret så opp i

treet igjen.

Lillekort bad denne gangen også om lov til å gå ned til stranda litt.

«Å, hva skal du der!?» sa kokkejenta.

«Jo, kjære, la meg gå», sa Lillekort. «Jeg vil så gjerne ned og more meg litt med de andre guttene.»

Ja, han skulle da få lov til å gå. Men det måtte han først love, at han skulle være tilbake til steika skulle vendes, og da skulle han ha med seg en stor vedfavn.

Ikke før var Lillekort nede ved stranda, så kom trollet farende så det suste og bruste om det. Det var én gang til så stort som det andre trollet, og ti hoder hadde det.

«Ild!» skrek trollet.

«Ild igjen!» sa Lillekort.

«Kan du fekte?» ropte trollet.

«Kan jeg ikke, så kan jeg lære!» sa Lillekort.

Så slo trollet etter ham med jernstanga si – den var enda større enn den det første trollet hadde, så jordspruten stod ti alen til værns.

«Tvi!» sa Lillekort. «*Det* var noe, det også! Nå skal du få se et hugg av meg!»

Så grep han sverdet og hugget til trollet, så alle ti hodene danset bortover sanden.

Så sa kongsdattera til ham igjen: «Sov en liten stund på fanget mitt», og mens Lillekort lå der, dro hun en sølvkledning på ham.

Så snart Ridder Rød merket at det ikke var noen fare på ferde lenger, krabbet han ned av treet, og truet prinsessa så lenge, til hun igjen måtte love å si at det var han som hadde frelst henne. Så tok han tungen og lungen av trollet og la i lommeløkket sitt, og leide kongsdattera tilbake til slottet. Her ble det fryd og glede, det kan en nok vite, og kongen

visste slett ikke hvordan han skulle bære seg at med å vise Ridder Rød ære og heder nok.

Men Lillekort tok med seg et favn med gull- og sølvbånd og slikt fra trollskipet han. Da han kom tilbake til kongsgården slo kokkejenta hendene i hop, og forundret seg over hvor han hadde fått alt det gullet og sølvet fra. Men Lillekort svarte han hadde vært hjemom litt, og at det var bånd som hadde falt av noen spann. Dem hadde han tatt med seg til kokkejenta, sa han.

Da den tredje torsdagskvelden kom, gikk det akkurat like ens som de to første gangene: Hele kongsgården var kledd med svart, og alle var i sorg og sut, men Ridder Rød sa at han syntes ikke de hadde så mye å være redde for. Hadde han frelst kongsdattera fra to troll, så kunne han vel frelse henne fra det tredje også. Han leide henne da ned til stranda; men da det led mot den tiden trollet skulle komme, klatret han opp i treet og gjemte seg igjen. Prinsessa gråt og bad ham bli, men det hjalp ikke, han ble ved det gamle: «Det er bedre én mister livet enn to», sa Ridder Rød.

Den kvelden bad også Lillekort om lov til å gå ned til

stranda. «Å, hva skal du der!?» svarte kokkejenta. Men så lenge bad han, til han endelig fikk lov å gå. Men det måtte han love, at han skulle være tilbake på kjøkkenet igjen når steika skulle vendes.

Aldri så snart hadde han kommet ned til stranda, så kom trollet så det suste og bruste om det. Det var mye, mye større enn noen av de andre, og femten hoder hadde det.

«Ild!» ropte trollet.

«Ild igjen!» sa Lillekort.

«Kan du fekte!» skrek trollet.

«Kan jeg ikke, så kan jeg lære», sa Lillekort.

«Jeg skal lære deg!» skrek trollet, og slo etter ham med jernstanga sin, så jordspruten stod femten alen til værs.

«Tvi!» sa Lillekort. «Det var noe det også! Nå skal du se et hugg av meg!»

Med det samme grep han sverdet, og hugget til trollet så alle femten hodene danset bortover sanden.

Da var prinsessa frelst, og hun både takket og velsignet Lillekort fordi han hadde berget henne. «Sov nå en liten stund på fanget mitt», sa hun, og mens han lå der dro hun på ham en messingkledning.

«Men hvordan skal vi nå få åpenbart at det er du som har frelst meg?» sa kongsdattera.

«Det skal jeg nok si deg», svarte Lillekort. «Når nå Ridder Rød har leid deg hjem igjen, og gir seg ut for den som har frelst deg, så vet du han skal ha deg og halve riket. Men når de så om bryllupsdagen spør deg hvem du vil ha til å skjenke i skålene for deg, skal du si: «Jeg vil ha den vesle gutten som er på kjøkkenet og bærer ved og vann for kokkejenta.» Med det samme jeg da skjenker i, spiller jeg en dråpe på tallerkenen hans, men ingen på din, og så blir han sint og slår meg, og det holder vi begge på med tre ganger. Men

den tredje gangen skal du si: «Skam få deg, som slår min hjertenskjær! *Han* har frelst meg, og han vil jeg ha!»

Så sprang Lillekort tilbake til kongsgården, slik som de andre gangene. Men først var han ute på trollskipet som snarest, og tok en hel haug gull og sølv og andre koselige ting, og av det gav han igjen kokka en helt favn gull- og sølvbånd.

Aldri så snart så Ridder Rød at all fare var over, før han krabbet ned av treet, og truet kongsdattera til hun måtte love hun skulle si at *han* hadde frelst henne. Så leide han henne tilbake til kongsgården, og var det ikke gjort ære nok på ham før, så ble det da nå. Kongen tenkte ikke på annet enn hvordan han skulle hedre ham som hadde frelst datter hans fra de tre trollene. Det var greit at han skulle ha både henne og halve riket, sa han.

Men på bryllupsdagen bad prinsessa at hun måtte få den vesle gutten som var på kjøkkenet og bar ved og vann for kokkejenta, til å skjenke i skålene ved brudebordet.

«Å, hva vil du med den svarte fillegutten her inne?» sa Ridder Rød.

Men prinsessa sa at *han* ville hun ha til å skjenke og ingen annen, og endelig fikk hun da lov. Og så gikk alt slik som det var avtalt mellom Lillekort og kongsdattera. Han spilte en dråpe på tallerkenen til Ridder Rød, men ingen på hennes, og hver gang ble Ridder Rød sint og slo til ham. Ved det første slaget falt fillekledningen av Lillekort, som han hadde på på kjøkkenet, og ved det andre slaget falt messingkledningen, og ved det tredje sølvkledningen, så stod han der i gullkledningen, så blank og gild at det lyste av ham.

Da sa kongsdattera: «Skam få deg, som slår min hjertenskjær! *Han* har frelst meg, og ham vil jeg ha!»

Ridder Rød sverget og bannet på at han hadde frelst henne, men så sa kongen: «Den som har frelst datter mi, har vel noe å vise for seg.»

Ja, Ridder Rød løp straks av sted etter tørkleet sitt, med lunger og tunger i, og Lillekort hentet alt det gull og sølv og alt det gilde han hadde tatt ut av trollskipet. Så la de hver sitt frem for kongen. «Den som har så dyre ting av gull og sølv og edelstener», sa kongen, «han må ha drept trollet, for slikt er ikke å få hos noen annen.»

Og så ble Ridder Rød kastet i ormegården, og Lillekort skulle få prinsessa og halve riket.

En dag gikk kongen og Lillekort og spaserte, og så spurte Lillekort kongen om han ikke hadde hatt flere barn.

«Jo», sa kongen, «jeg har hatt en datter til, men henne har trollet tatt, for det var ikke noen som kunne frelse henne. Nå skal du ha den ene datter mi, men kan du frelse *den* trollet har tatt med, skal du gjerne få henne og det andre halve riket også.»

«Jeg får vel friste», sa Lillekort. «Men jeg må ha en jernkjetting som er fem hundre alen lang, og så vil jeg ha fem hundre mann, og niste til dem for femten uker, for jeg vil langt til sjøs», sa han.

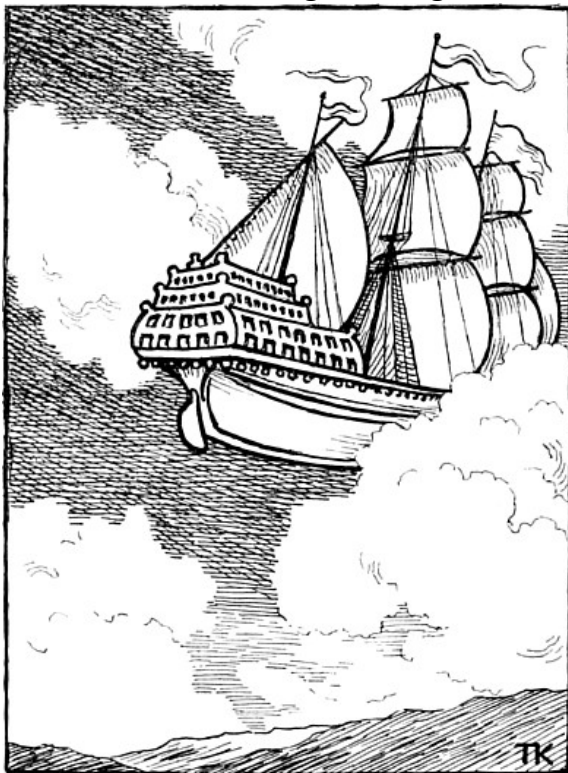
Ja, det skulle han nok få, men kongen var redd han ikke hadde så stort skip at det kunne bære det alt sammen.

«Jeg har skip sjøl», sa Lillekort, og tok det han hadde fått av den gamle kjerringa opp av lomma.

Kongen lo av ham, og tenkte det ikke var annet enn spøk, men Lillekort bad bare om det han hadde forlangt, så skulle nok kongen få se.

De kom da med alt sammen, og Lillekort bad om at de skulle legge kjettingen i skipet først, men det var ingen som kunne orke å løfte den, og mange kunne ikke få plass

omkring det ørlille skipet på én gang. Så tok Lillekort selv i kjettingen i den ene enden og la noen lenker opp i skipet, og etter som han kastet kjettingen oppi, ble skipet større og større, og til sist var det så stort at både kjettingen og de fem hundre mann og nista og Lillekort hadde god plass.

«Gå nå ferskt vann og salt vann, berg og dype daler, og stans ikke før du kommer der kongens datter er», sa Lillekort til skipet.

Og straks fór det av sted så det pep og hvinte om dem, både over land og vann.

Da de hadde seilt slik langt, langt bort, stanset skipet midt utpå havet.

«Ja, nå er vi kommet her», sa

Lillekort. «Men en annen sak er det hvordan vi kommer herfra igjen.»

Så tok han jernkjettingen og slo den ene enden om livet på seg.

«Nå må jeg til bunns», sa han, «men når jeg drar sterkt i kjettingen og vil opp igjen, må dere heise alle som én mann, ellers er det ikke mer å tenke på liv for dere enn for meg.»

Og dermed hoppet han til havs, så gule vannsprøyten stod om ham. Han sank og han sank, og endelig kom han til bunns. Der så han et stort berg med en dør på, og det gikk

han inn i. Da han hadde kommet inn, fant han den andre kongsdattera. Hun satt og sydde, men da hun så Lillekort slo hun hendene sammen.

«Å, gudskjelov!» ropte hun. «Nå har jeg ikke sett kristen mann siden jeg kom her.»

«Ja, jeg kommer etter deg, jeg», sa Lillekort.

«Å, meg får du nok ikke», sa kongsdattera, «det nytter aldri å tenke på det. Får trollet se deg, tar han livet av deg.»

«Det var vel du talte om *han*», sa Lillekort. «Hvor er han henne? Det kunne være morosamt å få se ham.»

Så fortalte kongsdattera at trollet var ute og skulle se å få fatt på en som kunne brygge hundre lester malt i ett brygg, for det skulle være gjestebud hos trollet, og da strakk ikke mindre til.

«Det kan jeg gjøre», sa Lillekort.

«Ja, bare nå ikke trollet var så hastig til sinns, så jeg kunne få fortalt ham det», svarte kongsdattera. «Men han er så bråsinnt at han river deg i stykker med det samme han kommer inn, er jeg redd. Men jeg får vel friste å finne på noe. Nå kan du gjemme deg i kammerset her, så får vi se hvordan det går.»

Ja, Lillekort gjorde så, og aldri før hadde han krøpet inn i kammerset og gjemt seg, så kom trollet.

«Huff! Her lukter så kristenmanns blod», sa trollet.

Ja, det fløy en fugl over taket med kristenmanns bein i nebbet, og det slapp den ned gjennom pipa», svarte kongsdattera. «Jeg skyndte meg nok med å få det bort, men det er vel det det lukter av likevel.»

«Ja, det er vel det», sa trollet.

Så spurte kongsdattera om han hadde fått fatt på noen som kunne brygge hundre lester malt i ett brygg.

«Tvi, det er ingen som kan det», sa trollet.

«For en liten stund siden var det én inne her som sa han kunne det», sa kongsdattera.

«Du er nå alltid så klok du», svarte trollet. «Hvorfor lot du ham gå da? Du visste jo jeg ville ha fatt på en slik en.»

«Å, jeg lot ham nok ikke gå heller jeg», sa kongsdattera, «men far er så hastig til sinns, og så gjemte jeg ham på kammerset. Om far ikke skulle ha fått noen, så er han nok her.»

«La ham komme inn», sa trollet.

Da Lillekort kom, spurte trollet om det var sant at han kunne brygge hundre lester malt i ett brygg.

«Ja», sa Lillekort.

«Det var vel jeg fikk fatt på deg», sa trollet. «Lag deg nå straks til, men bære deg om du ikke brygger ølet sterkt.»

«Å, det skal nok få smak», sa Lillekort, og gav seg i lag med brygginga. «Men jeg må ha flere troll til å bære bryggevann», sa Lillekort, «de jeg har fått, orker ikke stort.»

Ja, han fikk flere, så mange at det krydde, og så gikk det med brygginga.

Da nå vørteren var ferdig, skulle de smake alle sammen, forstår seg; først trollet sjøl og siden de andre. Men Lillekort hadde brygget vørteren så sterk at de falt døde som fluer etter som de drakk av den. Til sist var det ingen andre igjen enn ei gammel ussel kjerring, som lå bak ovnen.

«Å stakkar!» sa Lillekort. «Du får da smake vørteren du med!»

Og så gikk han bort og skrapte rundt bunnen på bryggeketret med kolla, og gav henne. Så var han kvitt dem alle i hop.

Som han nå stod der og så seg om, fikk han øye på ei stor kiste. Den tok Lillekort og la full med gull og sølv, bandt så kjettingen om seg og kongsdattera og kista, og rykket til av

alle krefter. Så dro mannskapet dem opp i god behold.

Da Lillekort vel hadde kommet ombord igjen, sa han: «Gå nå salt vann og ferskt vann, berg og dype daler, og stans ikke før du kommer ved kongens gård», og straks fór skipet av sted så gule fossen stod om det.

Da de på kongsgården så skipet, var de ikke sene til å møte med sang og spill, og tok imot dem, men gladest av alle var kongen, som nå hadde fått igjen den andre datter si også.

Men den som ikke var vel til mote, det var Lillekort, for begge kongsdøtrene ville ha ham, og han ville ikke ha noen annen enn den han først hadde frelst – det var den yngste det. Derfor gikk han titt og ofte og tenkte på hvordan han skulle bære seg at for å få henne, for den andre ville han også nødig gjøre imot. En dag han gikk og tenkte hit og dit på dette, falt det ham inn at bare han nå hadde bror sin hos seg, kong Lavring, som var så lik ham at ingen kunne skjelne dem fra hverandre, så kunne han ta den andre kongsdattera og det halve riket, for selv syntes han at han hadde nok med den ene halvdelen. Aldri før hadde han kommet på det, så gikk han utenfor slottet og ropte på kong Lavring. Nei, det kom ingen. Så ropte han én gang til og litt høyere, men nei, det kom enda ingen. Så ropte Lillekort tredje gangen, og det av alle krefter, og så stod broren der.

«Jeg sa du ikke skulle rope på meg uten at du var i din ytterste nød», sa han til Lillekort, «og her er jo ikke en mygg som kan gjøre deg noe.»

Dermed dasket han til ham så Lillekort rullet bortover bakken.

«Å skam få deg at du slår!» sa Lillekort. «Først har jeg vunnet den ene kongsdattera og det halve riket, og så den andre kongsdattera og det andre halve riket, og nå tenkte

jeg å gi deg den ene kongsdattera og halvdelen av kongeriket med meg – synes du det er rimelig å fare frem slik?»

Da kong Lavring hørte det, bad han bror sin om forlatelse, og de ble straks gode venner og vel forlikt igjen.

«Nå vet du», sa Lillekort, «at vi er så like at ingen kan kjenne den ene av oss fra den andre. Bytt nå klær med meg og gå opp på slottet, så tror kongsdøtrene det er jeg som kommer. Den som da først kysser deg, skal *du* ha, så tar jeg den andre»; for han visste at den eldste kongsdattera var den sterkeste, og så kunne han vel skjønne hvordan det ville gå.

Det var kong Lavring straks villig til. Han byttet klær med broren og gikk opp på slottet. Da han kom inn på rommet til kongsdøtrene, trodde de det var Lillekort, og begge sprang på timen imot ham, men den eldste, som var størst og sterkest, skubbet søsteren til side og tok kong Lavring om halsen og kysset ham. Og så fikk da han henne, og Lillekort den yngste kongsdattera.

Da kan det vel hende det ble bryllup, og det så det hørtes og spurtes over sju kongeriker.

Ordforklaringer

- **lest:** måleenhet for volum, tilsvarer 12 skippund eller 12 tønner (over 1600 liter)
- **alen:** lengdemål, ca. 0,63 meter, avstanden fra albu til fingerspiss
- **gild:** flott, staselig
- **vørter:** vannholdig ekstrakt av malt, kokes med humle for å lage øl

Eventyr ForAlle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

PATREON

| EventyrForAlle

Norsk folkeeventyr fra samlingene til Peter Christen Asbjørnsen (1812-1885),
Jørgen Moe (1813-1882) og Moltke Moe (1859-1913).
(Offentlig eiendom - public domain)

Kilde: [Nye barne-eventyr. Fjerde opplag, 1927 \(nb.no\)](http://nye-barne-eventyr.fjerde-opplag.1927.nb.no)
(Offentlig eiendom - public domain)

Teksten er redigert av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative
Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår
4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne
lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Theodor Kittelsen (1857-1914)

Kilde: [Nye barne-eventyr. Fjerde opplag, 1927 \(nb.no\)](http://nye-barne-eventyr.fjerde-opplag.1927.nb.no)
(Offentlig eiendom - public domain)

Dette arbeidet er fri for kjente
opphavsrettsrestriksjoner.